

REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců JUDr. Václava Štencla, MA, a Mgr. Petra Sedláka, Ph.D., ve věci

žalobce: **Mgr. Bc. P. K., Ph.D., MBA**
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2021, č. j. MPSV-2021/89380-421/1,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Úřad práce České republiky – Krajská pobočka v Brně (dále jen „Úřad práce“) usnesením ze dne 4. 5. 2021, č. j. UPCR-BM-2021/173910-20100202, odepřel žalobci ve smyslu § 38 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nahlízet do spisu, který se týká P. Z. (dále jen „dotčená osoba“). Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 22. 12. 2021, č. j. MPSV-2021/89380-421/1, prvostupňové rozhodnutí změnil tak, že do výroku doplnil specifikaci

žádosti slovy: „na základě jeho žádosti ze dne 6. 4. 2021“. Ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Stanoviska účastníků řízení

2. Žalobce se domáhá zrušení správních rozhodnutí obou stupňů a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítá, že svůj právní zájem a další vážné důvody pro nahlížení do spisu řádně osvědčil. Žalobce má s osobou, které se spis týká, sporná práva a chystá další právní kroky (např. žalobu na ochranu osobnosti). V připravovaném sporu bude klíčovou otázkou posouzení schopnosti dané osoby činit procesní a jiné úkony. Z poznatků žalobce vyplývá, že daná osoba vůči Úřadu práce úkony činila. Tyto informace jsou pro žalobce naprosto stěžejní, potřebuje je na ochranu svých práv. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Žalovaný porušil § 2 odst. 4 správního řádu a nevypořádal se s argumentací obsaženou v odvolání, pouze odkázal na § 128 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o.s.ř.“). Tento odkaz je však třeba odmítnout, jelikož žalobce dané informace potřebuje k tomu, aby se mohl rozhodnout, zda žalobu podá, popřípadě jaký žalobní typ má zvolit. Žalovaný shledal, že by nahlížení do spisu zasáhlo do práv účastníka řízení, aniž by toto konkrétně vysvětlil, jak požaduje judikatura. M. Z. (dále jen „opatrovník dotčené osoby“) připravila dotčenou osobu o majetek a neoprávněně jejím jménem inkasovala dávky, což umocňuje právní zájem na straně žalobce o nahlížení do spisů. Úřad práce se však zamítavým stanoviskem k nahlížení do spisu snaží pouze zakrýt zanedbání vlastních kontrolních mechanismů. Dříve od Úřadu práce vylákala dávky také sama dotčená osoba nepravdivým prohlášením o osobních, majetkových a výdělkových poměrech. Úřad práce požádal o stanovisko opatrovníka dotčené osoby k nahlížení do spisu, tento postup však § 38 odst. 2 správního řádu neumožňuje. Postup Úřadu práce je navíc nekonzistentní, úřad nejdříve žalobci zaslal sdělení ze dne 28. 4. 2021, ve kterém uvedl dílčí informace ze spisu, do kterého žalobce požadoval nahlédnout, následně však ve svém názoru zcela otočil a nahlížení do spisu odepřel. Sdělení ze dne 28. 4. 2021 nepředstavuje usnesení, úřad tak postupoval v rozporu s § 38 odst. 5 správního řádu. Pokud úřad dospěl k závěru, že nahlédnutí do některých dokumentů představuje zásah do práv účastníka řízení, měl povolit částečné nahlédnutí do spisu. Právní zájem žalobce je zřejmý ze samotného spisu, jelikož je v něm uložena např. nájemní smlouva mezi žalobcem a dotčenou osobou. Žalovaný uvedl, že je vázán „absolutní mlčenlivostí“ ve smyslu zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, což dle žalobce představuje sofistikovanou právní konstrukci, kterou orgán veřejné moci zastírá svoji nezákonnost a postupuje nezákonně a nespravedlivě. Na základě obdobné žádosti bylo žalobci umožněno nahlížet do jiných spisů u ostatních orgánů veřejné moci.
3. Žalobce adresoval soudu několik dalších doplnění žaloby. V nich uvádí, že zaslal Úřadu práce žádost o informace ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“). Z odpovědi úřadu vyplývá, že krajská pobočka Úřadu práce nevyhověla mezi lety 2020-2022 ani jedné žádosti o nahlížení do spisu jiné osoby ve smyslu § 38 odst. 2 správního řádu. Toto svědčí o paušálním zamítání žádostí o nahlížení do spisu nebo o nevhodném výkladu § 38 odst. 2 správního řádu Úřadem práce. Krajský soud v Hradci Králové v rozsudku ze dne 20. 1. 2022, č. j. 30 A 45/2021-72, označil postup žalovaného v obdobné věci za nezákonný.
4. Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na napadené rozhodnutí a navrhuje, aby soud žalobu zamítl. Namítá, že je nutné požadovat po žadateli, aby dostatečně prokázali právní zájem na nahlížení do spisu. Nahlížení do spisu jinou osobou představuje prolomení povinnosti

mlčenlivosti správního orgánu a pověřených úředních osob o průběhu správního řízení. Při povolování nahlížení do spisu jinou osobou je tak povinností správních orgánů postupovat velmi obezřetně a plně v souladu s ochranou zájmů osob, o nichž je spisová dokumentace vedena. Příklad, kdy žalovaný zrušil rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení Brno, není zcela srovnatelný s projednávanou věcí, jelikož v daném řízení se jednalo o žádost o nahlížení do typově odlišného správního spisu. Žádost je třeba vždy posuzovat ve vazbě na konkrétní obsah správního spisu. Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2016/679 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (dále jen „nařízení GDPR“) zefektivnilo a posílilo ochranu osobních údajů jedinců v soukromé a veřejné sféře, žalovaný proto preferoval postup podle § 128 o.s.ř. V daném případě převážil zájem dotčené osoby na ochranu jejího soukromí a osobních údajů. Žaloba se jeví jako účelová vzhledem k tomu, že žalobce již dané informace získal postupem podle informačního zákona. Úřad práce poskytl žalobci sdělením ze dne 28. 4. 2021 informace, které požadoval, žalobce však dále trval na nahlížení do spisu, toto již úřad shledal v rozporu s právy dotčené osoby. Stanovisko opatrovníka dotčené osoby má toliko podpůrný charakter. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 1. 2022, č. j. 30 A 45/2021-72, spočívá na procesním pochybení žalovaného, není proto v tomto řízení relevantní. Žalovaný se s osobou žalobce opakovaně setkává. Žalobce se systematickou činností domáhá získání informací o poměrně vysokém počtu osob, s nimiž uzavřel nevýhodné kupní či nájemní smlouvy. Tyto informace využívá v soudních řízeních vedených proti nim. V souvislosti s touto činností byl žalobce obviněn Policií ČR ze spáchání podvodu. Žalovaný v činnosti žalobce spatřuje formu zneužívání práva v neprospěch sociálně slabších osob. Takové jednání by nemělo požívat právní ochrany, jelikož je v rozporu s dobrými mravy. Žalobcovo tvrzení o údajném úmyslu činit právní kroky proti dotčené osobě se jeví pouze jako tvrzení a případné získání osobních údajů může vést k jejich zneužití.

5. Žalobce podal k vyjádření žalovaného repliku. Dodává, že protichůdné zájmy žalobce a dotčené osoby nemohou být důvodem pro odepření nahlížení do spisu. Žalovaný uvádí nepodložené informace o žalobci, měl pouze nestranně posoudit jeho žádost, místo toho však dává jasně najevo, že takto nečinil a má snahu znepříjemnit žalobci cokoli. Úřad práce postupoval v nápravě protiprávního stavu přímo liknavě i přesto, že žalobce na dané problémy opakovaně upozorňoval. Krajské pobočky Úřadu práce žalobci sdělily, že za zcela banální informace získávané podle informačního zákona bude muset uhradit částku v desítkách milionů. Tento postup má zabránit žalobci, aby se k daným informacím dostal. Ve zbytku žalobce rekapituluje námitky uplatněné v žalobě.

III. Předchozí rozsudky soudů a další vyjádření účastníků řízení

6. Krajský soud v Brně původně rozhodl o žalobě rozsudkem ze dne 23. 12. 2022, č. j. 31 A 152/2021-229 (dále „první rozsudek krajského soudu“), kterým napadené i jemu předcházející rozhodnutí zrušil. Krajský soud dospěl ve vztahu k žalobcem tvrzeným zvažovaným právním krokům, např. v podobě podání žaloby na ochranu osobnosti k závěru, že toto obecné tvrzení není ani indicií zakládající možný právní zájem na nahlížení do spisů. Krajský soud se taktéž ztotožnil se závěrem žalovaného, že žalobce prozatím neprokázal konkrétní právní zájem na nahlížení do spisů. Nicméně spor týkající se zrušení rozhodčího nálezu, o němž je u Městského soudu v Praze vedeno soudní řízení, je možné považovat za indicii o možném žalobcově právním zájmu na nahlížení, muselo by však být jasně konkretizováno a doloženo, jaká otázka je předmětem sporu v řízení vedeném před

Městským soudem v Praze a jaká je souvislost řešené otázky se spisy vedenými Úřadem práce. K řízení vedenému u Městského soudu v Praze tak zdejší soud uzavřel, že sice byla doložena jeho existence, avšak již nebyla doložena a prokázána existence žalobcem tvrzené sporné otázky týkající se zpochybňované způsobilosti povinného právně jednat, jíž žalobce podmiňoval právní zájem na nahlížení. Zdejší soud tak dovodil, že se jedná o nedostatek podané žádosti, avšak o nedostatek odstranitelný s tím, že žalobce měl být Úřadem práce dle § 45 odst. 2 správního řádu vyzván k doplnění žádosti (konkretizaci právního zájmu včetně jeho prokázání).

7. Nejvyšší správní soud však na základě kasační stížnosti žalovaného první rozsudek krajského soudu zrušil rozsudkem ze dne 16. 11. 2023, č. j. 6 As 7/2023-23 (dále „první zrušující rozsudek“). Dospěl k závěru, že žalobcova žádost byla v kontextu jím tvrzeného právního zájmu (opírajícího se o probíhající soudní řízení o zrušení rozhodčího nálezu a v něm řešenou otázku) srozumitelná, úplná a dostatečně konkretizovaná, doložená řadou dokladů, jimiž se žalobce pokoušel právní zájem prokázat. Nejednalo se tedy o situaci, kdy by nebylo jisté, o co konkrétně žalobce existenci právního zájmu opírá, a tedy by z tohoto důvodu bylo třeba dalšího upřesnění či doplnění žádosti na základě podané výzvy, jak mylně (a nad rámec uplatněných žalobních bodů) dovodil krajský soud. Nejvyšší správní soud se naopak ztotožnil s hodnocením krajského soudu v tom, že žalobcovo tvrzení, o které rovněž opíral existenci právního zájmu na nahlížení do spisové dokumentace vedené u Úřadu práce, a sice zvažování dalších právních kroků v podobě podání žaloby na ochranu osobnosti, neobsahovalo žádné konkrétní skutečnosti, na jejichž základě by mohl správní orgán posoudit, zda jimi je či není žalobcův právní zájem založen.
8. Krajský soud v Brně tedy o věci rozhodoval znovu, a to rozsudkem ze dne 20. 3. 2024, č. j. 31 A 152/2021-267 (dále „druhý rozsudek krajského soudu“). Krajský soud, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu uvedeným v prvním zrušujícím rozsudku, uvedl, že žalobce splnil první zákonnou podmínku nutnou k nahlížení do spisů, neboť prokázal právní zájem, kvůli kterému chtěl do spisů nahlížet. Správní orgány však nedostatečně odůvodnily svůj závěr ohledně zásahu do práv účastníka řízení ve smyslu § 38 odst. 2 správního řádu. K odepření nahlížení do spisu dle krajského soudu nepostačuje, že dotčená osoba prostřednictvím opatrovníka vyjádřila nesouhlas s nahlídnutím do spisu. Dostačující není ani konstatování o tom, že by bylo porušeno právo dotčené osoby na ochranu jejího soukromí, osobních a citlivých údajů. Krajský soud tedy rozhodnutí správních orgánů opět shledal nepřezkoumatelnými a uložil jim provést test proporcionality či vzájemné poměření práv žalobce a dotčené osoby.
9. I proti druhému rozsudku krajského soudu podal žalovaný kasační stížnost, o které Nejvyšší správní soud rozhodl rozsudkem ze dne 17. 10. 2024, č. j. 6 As 77/2024-17 (dále „druhý zrušující rozsudek“), tak, že druhý rozsudek krajského soudu zrušil. Dospěl k závěru, že správní orgány dostatečně zdůvodnily, proč nahlížení do spisů dotčené osoby žalobci neumožnily. Provádění formalizovaného testu proporcionality nebylo dle Nejvyššího správního soudu v dané věci nezbytně nutné, postačovalo porovnání v kolizi stojících zájmů a práv v „obecné“ podobě.
10. V rámci ústního jednání žalobce nad rámec žaloby doplnil, že zjistil nové informace ohledně možné trestné činnosti úředních osob či třetích osob. Pro své tvrzení předložil listinné důkazy s tím, že v těchto zjištěních spatřuje skutečný důvod odepření nahlížení do spisu, tj. krytí vlastních pochybení a trestné činnosti úředních osob. Dále namítl, že žalovaný

nerespektoval předchozí rozsudky krajského soudu; musel proto náklady soudního řízení exekučně vymáhat.

IV. Nové posouzení věci krajským soudem

11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Krajský soud byl přitom vázán právními názory vyslovenými Nejvyšším správním soudem v předchozích zrušujících rozsudcích.
12. Úvodem soud podotýká, že se nemohl věcně zabývat námitkami, které žalobce uplatnil až při ústním jednání u soudu, neboť se jedná o námitky opožděné (§ 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s.). Konkrétně takto žalobce až v rámci ústního jednání soudu namítl, že žalovaný nerespektoval předchozí rozsudek krajského soudu. Kromě toho, že se jedná o námitku opožděnou, vztahuje se ke skutkovému stavu, který nastal až po vydání napadeného rozhodnutí. Podstatou skutkových tvrzení, na nichž je námitka založena, jsou tedy nové skutečnosti, ke kterým nelze s ohledem na § 75 odst. 1 s. ř. s. přihlížet.
13. Před samotným přezkoumáním odůvodnění napadeného rozhodnutí se soud vyjádří k odkazu žalovaného § 17 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti a ochranu osobních údajů fyzických osob, uvedeného v rámci jeho tvrzení o tom, že žalobci nemohlo být umožněno nahlédnout do spisu. Podle § 17 odst. 1 zákona o zaměstnanosti lze osobní údaje o fyzických osobách a údaje o zaměstnavatelích získávat, zpracovávat a sdělovat jen pro účely zprostředkování zaměstnání, poskytování příspěvků na nástroje a opatření aktivní politiky zaměstnanosti, příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením a statistické účely. Pokud tento zákon nestanoví jinak, platí pro zpracování osobních údajů zvláštní právní předpis. Podle § 17 odst. 2 zákona o zaměstnanosti lze osobní údaje o fyzických osobách, kterým krajská pobočka Úřadu práce nebo agentura práce zprostředkovává zaměstnání nebo poskytuje další služby podle tohoto zákona, zpracovávat pouze se souhlasem osob, jichž se tyto údaje týkají.
14. Předně soud uvádí, že pravidlo uvedené v druhém odstavci se uplatní pouze v případě, že jsou osobní údaje získávány, zpracovávány a sdělovány za účelem vymezeným v odstavci prvním, tj. za účelem zprostředkování zaměstnání, poskytování příspěvků na nástroje a opatření aktivní politiky zaměstnanosti, příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením a statistické účely. Klíčová je proto spíše otázka, zda odstavec první zakotvuje výlučné způsoby nakládání s osobními údaji. Podle názoru soudu tomu tak není, neboť dané ustanovení vymezuje „pouze“ zákonný účel získávání, zpracovávání a sdělování osobních údajů. V tomto směru jde o promítnutí pravidla obsaženého v čl. 5 nařízení GDPR. V něm je vyjádřen princip shromažďování osobních údajů na základě určitého, výslovně vyjádřeného a legitimního účelu. Nařízení GDPR ovšem zároveň v čl. 6 neváže možnost zpracování těchto osobních údajů pouze na ony předem stanovené účely, pro které byly shromažďovány (viz zejména text čtvrtého odstavce). Zpracování pro jiné účely je například možné v případě souhlasu subjektu údajů [čl. 6 odst. 1 písm. a)], v případě zpracování nezbytného pro splnění povinnosti správce [čl. 6 odst. 1 písm. c)] či v případě zpracování nezbytného pro účely oprávněných zájmů správce či třetí strany [čl. 6 odst. 1 písm. f)]; v tomto případě je zpracování podmíněno provedením testu proporcionality].
15. Pravidlům obsaženým v čl. 6 nařízení GDPR odpovídá i § 6 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů (dále jen „ZZOÚ“). Podle § 6 odst. 1 písm. a) ZZOÚ správce

není povinen při zajišťování chráněného zájmu posuzovat před zpracováním osobních údajů k jinému účelu, než ke kterému byly shromážděny, slučitelnost těchto účelů, je-li toto zpracování nezbytné a přiměřené pro splnění povinnosti, která je správcí uložena. Chráněným zájmem je podle § 6 odst. 2 písm. g) a h) ZZOÚ mimo jiné také ochrana práv a svobod osob nebo vymáhání soukromoprávních nároků. V daném případě mají být osobní údaje zpracovány (zpřístupněny formou nahlížení do spisu) za jiným účelem, než za kterým byly shromážděny, přičemž důvodem má být (dle tvrzení žalobce) právě ochrana práv žalobce, respektive vymáhání soukromoprávních nároků z jeho strany. Dotčená osoba s jejich zveřejněním nedala souhlas, avšak díky výjimce v § 6 odst. 1 písm. a) ZZOÚ není nutné provést tzv. posouzení slučitelnosti účelů. Podstatné je, že nahlížení do spisu je zákonem stanoveným způsobem zpracování údajů spadajícím do působnosti čl. 6 GDPR – zpracování je nezbytné jednak pro splnění právní povinnosti, která se na Úřad práce vztahuje [viz čl. 6 odst. 1 písm. c) nařízení GDPR], jednak pro účely oprávněných zájmů třetí strany [viz čl. 6 odst. 1 písm. f) nařízení GDPR]. Pokud by tedy Úřad práce dospěl k závěru, že žalobce splnil kritéria § 38 odst. 2 správního řádu (potažmo alespoň k části spisu), předpisy ochrany osobních údajů by zveřejnění správního spisu žalobci obecně nevylučovaly.

16. Obdobnou argumentaci žalovaného se zabýval také Krajský soud v Plzni ve sporu mezi totožnými stranami jako v nyní projednávané věci. V rozsudku ze dne 31. 8. 2022, č. j. 77 A 119/2021-205, uvedl, že § 17 a § 27 zákona o zaměstnanosti je třeba vykládat v kontextu rozsahu a důvodů obecné povinnosti mlčenlivosti podle § 15 odst. 3 správního řádu. Ustanovení zákona o zaměstnanosti tudíž nelze vykládat tím způsobem, že by nahlížení paušálně vylučovala. Tento názor Krajského soudu v Plzni je souladný s názorem zdejšího soudu, tedy že § 17 zákona o zaměstnanosti nahlížení do správních spisů obsahujících osobní údaje paušálně nevylučuje.
17. Zdejší soud se dále zabýval jednotlivými žalobními námitkami. Nepřisvědčil přitom námitce žalobce o údajném paušálním přístupu Úřadu práce k zamítání žádostí o nahlížení do spisu. V této souvislosti si žalobce od Úřadu práce vyžádal postupem podle informačního zákona informace ohledně nahlížení do spisu jinými osobami, přičemž obdržel odpověď, že mezi lety 2020–2022 nebylo žádné osobě odlišné od účastníka řízení umožněno nahlížet do spisu.
18. Soud se s názorem žalobce neztotožnil. Žalobce totiž zamlčel skutečnost, že v předmětném období Úřad práce obdržel pouze tři žádosti o nahlížení do spisu jinou osobou než účastníkem řízení, takto malý počet případů nemá relevanci a sám o sobě nemůže svědčit o jakékoli předpojatosti správního úřadu či o jakési systémové nezákonnosti. Z ničeho navíc nevyplývají důvody pro zamítnutí žádostí. Úřad práce tak mohl při jejich vypořádání postupovat zcela v souladu se zákonem, protože daní žadatelé jednoduše nesplňovali podmínky § 38 odst. 2 správního řádu.
19. Současně musí soud k problematice žádostí o informace podle informačního zákona poznamenat, že předmětem tohoto řízení je přezkum rozhodnutí o odepření nahlížení do spisu (resp. napadeného rozhodnutí, které jej potvrdilo) a postupu předcházejícího jeho vydání. Jakékoli stížnosti žalobce týkající se způsobu, kterým Úřad práce vypořádal jeho žádosti o informace podle informačního zákona, se pak míjejí s předmětem tohoto řízení. Soud se jimi proto nezabýval.
20. Irelevantní je také skutečnost, že jiné orgány veřejné moci žalobci umožnily do spisu nahlédnout na základě obdobně odůvodněné žádosti. K žádosti o nahlížení do spisu je třeba přistupovat individuálně, každý spis totiž zpravidla obsahuje typově jiné informace

o dotčené osobě. Soudní spis vedený ohledně sporu o plnění ze smlouvy bude obsahovat informace, jejichž citlivost se bude lišit od informací obsažených ve spise týkajícím se vyplácení dávek z důvodu fyzického poškození dotčené osoby. Z tohoto důvodu bude vždy nutné provést vzájemné poměření právního zájmu a práv dotčené osoby. K žádostem o nahlížení do spisu tudíž nelze přistupovat paušálně. Může proto dojít k situaci, kdy jeden orgán nahlížení do spisu povolí a druhý orgán žádost zamítne. Nejedná se však o postup v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu, protože informace obsažené v korespondujících spisech mohou mít jinou úroveň citlivosti.

21. Tvrzení ohledně neoprávněného pobírání dávek pomoci v hmotné nouzi opatrovníkem dotčené osoby nebo dotčenou osobou, popřípadě ohledně údajného majetkového podvodu opatrovníka vůči dotčené osobě nejsou pro rozhodnutí o žádosti o nahlížení do spisu podstatné, jelikož se žádným způsobem nepromítají do hodnocení splnění podmínek § 38 odst. 2 správního řádu. K této otázce proto soud neprováděl dokazování, neboť by nemohlo mít vliv na výsledek řízení.
22. Tvrzení žalovaného ohledně možného zneužití práva žalobce netvoří nosné důvody napadeného rozhodnutí, žalovaný tyto úvahy vyslovil až ve vyjádření k žalobě. Soud je tak nemohl při posuzování zákonnosti napadeného rozhodnutí zohlednit, neboť jakékoliv dodatečné odůvodňování správního rozhodnutí v soudním řízení je již nepřípustné. Soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí pouze ve světle důvodů, na kterých bylo založeno. Nad rámec nutného odůvodnění však soud upozorňuje žalovaného, že má-li být odepření určitého práva žadatele založeno přímo na zneužití práva z jeho strany, rozhodně nestačí toto zneužití pouze obecně tvrdit, ale je nutné specifikovat, co konkrétně zneužití práva představuje, a tyto skutečnosti je pak nutné také prokázat. Jelikož odepření práva z důvodu zneužití práva přichází v úvahu pouze ve výjimečných případech, je nutno dbát na pečlivé zvažování a odůvodňování takového postupu. Skutečnost, že žadatel vyvíjí snahu o nahlížení do správních spisů týkajících se většího počtu osob, přitom sama o sobě o zneužití práva nesvědčí. Stejně tak nelze za zneužití práva považovat to, že žadatel hodlá informace získané nahlížením do spisu využít v soukromoprávním sporu s dotčenou osobou. Pokud nejsou dány žádné výjimečné okolnosti, jedná se v daném případě o využití práva k zákonem předpokládanému účelu, nikoliv o zneužití práva.
23. Od zneužití práva jakožto výlučného důvodu pro odmítnutí nahlížení do spisu je však nutno odlišovat vyhodnocení všech aspektů jednání žadatele a postavení dotčené osoby v rámci hodnocení proporcionality zásahu do práv dotčené osoby. Skutečností, kterou je na místě při tomto komplexním hodnocení věci zohlednit, je také možná účelovost dílčích kroků žadatele o nahlížení do spisu. Takové hodnocení nelze zaměňovat s kategorickým závěrem o zneužití práva jakožto samostatným důvodem pro odepření nahlížení do spisu.
24. Zdejší soud proto přistoupil k přezkumu důvodů uvedených výlučně v napadeném rozhodnutí (ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím), pro které bylo žalobci nahlížení do požadovaných správních spisů odepřeno. Jádrem sporu spočívá v tom, zda žalobce jakožto jiná osoba než účastník řízení splnil zákonné podmínky ve smyslu § 38 správního řádu pro nahlížení do správních spisů žalovaného vedených ve věci dotčené osoby.
25. Podle § 38 odst. 2 správního řádu správní orgán umožní nahlédnout do spisu jiným osobám než účastníkům řízení, pokud prokáží právní zájem nebo jiný vážný důvod a nebude-li tím porušeno právo některého z účastníků řízení, popřípadě dalších dotčených osob nebo veřejný zájem. Pokud správní orgán nahlížení do spisu odepře, vydá o tom usnesení (§ 38

odst. 5 správního řádu). Části spisu, které obsahují utajované informace nebo skutečnosti, na které se vztahuje zákonem uložená nebo uznaná povinnost mlčenlivosti, jsou vyloučeny z nahlížení do spisu (§ 38 odst. 6, věta první správního řádu).

26. Z právní úpravy vyplývá, že při schvalování nahlížení do spisu jinými osobami než účastníky řízení musí být kumulativně splněny dvě podmínky. Tou první je existence právního zájmu žadatele o nahlédnutí do spisu, tou druhou je absence porušení práv jiných osob nebo narušení veřejného zájmu [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2021, č. j. 8 As 160/2020-40, veškerá zde citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu je dostupná na www.nssoud.cz]. Tyto podmínky se přitom posuzují zcela samostatně – možné porušení práv jiné osoby nemá vliv na splnění první podmínky existence právního zájmu (srov. rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 8. 2017, č. j. 51 A 42/2016-34). Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi již několikrát judikoval, že soukromoprávní spor mezi žadatelem o nahlédnutí do spisu a osobou, které se spis týká, může představovat dostatečný právní zájem na nahlédnutí do spisu podle § 38 odst. 2 správního řádu (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2021, č. j. 2 Afs 5/2011-110, ze dne 23. 1. 2014, č. j. 1 Afs 87/2013-73, nebo ze dne 11. 8. 2015, č. j. 6 As 43/2015-67).
27. Posuzování žádosti o nahlížení do spisu se tak rozpadá do dvou kroků. V prvním musí žadatel prokázat právní zájem nebo jiný vážný důvod pro nahlížení do spisu. Pokud tak učiní, v druhém kroku správní orgány poměřují, zda s ohledem na onen prokázaný právní zájem nebo jiný vážný důvod je právo žadatele na nahlížení do spisu proporcionální vůči právům dotčené osoby či veřejnému zájmu. Základním předpokladem pro porovnání v kolizi stojících zájmů a práv je vymezení právního zájmu či jiného vážného důvodu, neboť bez toho nelze zjistit naléhavost a význam práva žadatele na nahlížení do spisu.
28. V žádosti o nahlížení do spisu ze dne 6. 4. 2021, č. j. UPCR-BM.2021/134297, žalobce uvedl, že je věřitelem dotčené osoby. Žalobce současně doložil rozhodčí nález ze dne 26. 6. 2019, sp. zn. 28R/2019, i to, že o platnosti rozhodčího nálezu je v současnosti vedeno řízení u Městského soudu v Praze, sp. zn. 41 Cm 13/2020 (což žalobce doložil předvoláním v této věci). V daném řízení má být podle žalobce řešena mimo jiné otázka, zda je dotčená osoba způsobilá být účastníkem řízení ve smyslu jejích schopností činit procesní úkony. Z informací žalobce plyne, že dotčená osoba v rozhodné době činila řadu podání a jiných procesních úkonů vůči Úřadu práce. Z těchto důvodů má žalobce za to, že se ve správním spise nachází informace, které jsou naprosto stěžejní pro ochranu jeho práv. Současně žalobce uvedl, že zamýšlí činit další právní kroky vůči dotčené osobě, jako například podat žalobu na ochranu osobnosti, kterou může odůvodnit pouze na základě informací obsažených ve spise. K žádosti o nahlížení do spisu žalobce připojil několik dalších dokumentů týkajících se dotčené osoby, které získal od jiných správních orgánů.
29. Zdejší soud předně považuje za vhodné upozornit na skutečnost, že dostatečný právní zájem nemůže založit pouze skutečnost, že žadatel je věřitelem dotčené osoby. Jiná situace však může nastat v případě existence sporu mezi žadatelem a dotčenou osobou, jak konstantně judikuje Nejvyšší správní soud. Ovšem ani zde nesmí jít o zájem povšechný či hypotetický a musí být jasně konkretizováno a doloženo, jaká otázka je předmětem sporu a jaká je souvislost této otázky se správním spisem, do něhož chce osoba nahlížet. Jak vyplývá z dokumentů přiložených k žádosti, rozhodčí řízení bylo v době podání žádosti pravomocně ukončeno, požadované informace tak žalobci nemohou sloužit k tomu, aby v něm mohl chránit svá práva. Právní zájem proto nezakládá.

30. Za indicii nasvědčující existenci právního zájmu na nahlížení do spisu nelze považovat ani zcela obecné tvrzení žalobce, že uvažuje o „dalších právních krocích“ vůči dotčené osobě, např. žalobě na ochranu osobnosti. Toto tvrzení žalobce vůbec nekonkretizoval, natož aby jej doložil. Zdejší soud si je vědom judikatury Nejvyššího správního soudu, dle které může právní zájem na nahlížení do spisu představovat také příprava žaloby, žadatel musí nicméně v takových případech aspoň rámcově tvrdit a prokázat, že mezi ním a dotčenou osobou existují nějaká sporná práva. Právní zájem na nahlížení do správního spisu totiž nemůže založit pouze holé tvrzení o údajných úvahách o podání žaloby na ochranu osobnosti.
31. Pro posouzení důvodnosti podané žaloby tak stěžejní skutečností zůstává soudní řízení o zrušení rozhodčího nálezu, ve kterém je řešena otázka týkající se způsobilosti dotčené osoby právně jednat a přebírat doručované písemnosti.
32. Jak přitom Nejvyšší správní soud uvedl v prvním zrušujícím rozsudku, existence této otázky nebyla ze strany správních orgánů v předchozím řízení činěna spornou a nebyla nijak zpochybňována. Správní orgány obou stupňů v řízení vycházely z tohoto tvrzení žalobce jako z nesporné skutečnosti a dále hodnotily, zda odůvodnila právní zájem na nahlížení či nikoli. K pochybnostem v této souvislosti nevedlo ani vyjádření povinného k žádosti, které učinil opatrovník. V předchozím řízení nevystala pochybnost ani o tom, z jakého důvodu a za jakým účelem žalobce o nahlížení do spisů žádal a co konkrétně podanou žádostí sleduje. Žalobce o nahlížení do spisů požádal za účelem zjištění či ověření, zda a jakým způsobem povinný vystupoval v řízeních před Úřadem práce (zda jednal sám nebo prostřednictvím zmocněnce, zda přebíral doručované písemnosti), přičemž tento požadavek žalobce uplatnil ve spojitosti s tím, že způsobilost povinného právně jednat a přijímat písemnosti byla zpochybněna v konkrétním soudním řízení o neplatnost rozhodčího nálezu, vedeném u Městského soudu v Praze.
33. Z prvostupňového rozhodnutí pak vyplývá, že právě vzhledem k této skutečnosti shledal Úřad práce právní zájem žalobce ve smyslu § 38 odst. 2 správního řádu. Jednak této skutečnosti věnoval Úřad práce při shrnutí žádosti žalobce v prvostupňovém rozhodnutí nejvíce pozornosti (jen na okraj přitom zmínil např. že žalobce zvažuje žalobu na ochranu osobnosti), a jednak sdělením ze dne 28. 4. 2021 poskytl žalobci informace o tom, v jakých oblastech a v jakých obdobích dotčená osoba jednala vůči Úřadu práce samostatně, kdy byla zastoupena a jakým způsobem přebírala od Úřadu práce písemnosti. Úřad práce tedy žalobci sdělil informace související s otázkou způsobilosti dotčené osoby právně jednat a přebírat písemnosti, tj. otázkou podstatnou pro soudní řízení o zrušení rozhodčího nálezu.
34. Je pravdou, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nejdříve uvedl: *„Podstatnou částí žádosti odvolatele mělo být právě prokázání právního zájmu či vážného důvodu, pro něž o nahlížení do spisu žádá. Toto však z žádosti odvolatele vůbec neplyne...“* Nicméně v dalších pasážích poté žalovaný postup Úřadu práce aprobuje, viz např.: *„Úřad práce sice v napadeném usnesení uvedl, že právní zájem odvolatel prokázal, ze strany úřadu práce však byl správně deklarován předpoklad porušení osobních práv dotčené osoby. Odvolací správní orgán se tak přiklání k závěrům obsaženým v napadeném usnesení.“* I s přihlédnutím k žalobním námitkám (které samozřejmě z logiky věci nebrojí proti konstatování právního zájmu), se tak zdejší soud přiklonil k závěru, že napadená rozhodnutí nejsou v tomto ohledu vnitřně rozporná (k této vadě by přitom zdejší soud musel přihlédnout z úřední povinnosti).
35. Co se týče posouzení druhé zákonné podmínky, je zdejší soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným ve druhém zrušujícím rozsudku. Konstatuje tedy,

že odůvodnění druhé podmínky provedené žalovaným v napadeném rozhodnutí je dostatečné. Žalovaný v napadeném rozhodnutí potvrdil a rozvedl odůvodnění Úřadu práce, který odepřel žalobci nahlížení do spisů z důvodu, že by vyhověním žádosti došlo k porušení práva dotčené osoby na ochranu soukromí a k zásahu do jejích osobních a citlivých údajů, a z důvodu projeveného nesouhlasu opatrovníka dotčené osoby s nahlížením. Žalovaný doplnil, že účelem žádosti bylo zjištění, zda dotčená osoba činila ve vztahu k Úřadu práce v letech 2015 – 2019 úkony a přebírala písemnosti, na což se žalobci dostalo odpovědi již ve sdělení Úřadu práce ze dne 28. 4. 2021 (pozn. soudu: žádost i odpověď se vztahovaly nejen k rokům 2015 – 2019, ale také k následnému vývoji). Žalobce přesto trval na rozsáhlém nahlížení, což Úřad práce vyhodnotil jako nepřiměřený zásah do práv dotčené osoby. Správní orgány odkázaly žalobce také na možnost navrhnout soudu ve vedeném občanskoprávním řízení, aby nezbytné podklady vyžádal soud dle § 128 o.s.ř. Připomněl zásadu neveřejnosti řízení, která má vést k opatrnosti v případě umožnění nahlížení třetím osobám odlišným od účastníků. Důvody žalovaného, pro které odepřel žalobci nahlížení do spisů dotčené osoby, tak lze shrnout následovně: žalobce již disponoval informacemi potřebnými k ochraně jeho práv v soudním řízení, přesto požadoval plošně nahlížet do spisů dotčené osoby za období sedmi let, navíc spisy vzhledem k povaze řízení obsahovaly značný počet citlivých informací o dotčené osobě, přičemž dotčená osoba vyjádřila s nahlížením do spisů nesouhlas. Takové odůvodnění považuje zdejší soud s ohledem na druhý zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu za dostatečné.

36. Zdejší soud proto přistoupil k meritornímu posouzení odůvodnění žalovaného o naplnění druhé zákonné podmínky pro umožnění nahlížení do spisů.
37. S ohledem na závazný právní názor vyslovený v prvním a druhém zrušujícím rozsudku je zřejmé, že k posouzení naplnění druhé zákonné podmínky pro umožnění nahlížení do spisů dotčené osoby je s ohledem na specifickou procesní situaci nutno přistupovat komplexně. Závěry Nejvyššího správní soudu je dle názoru zdejšího soudu nutno interpretovat tak, že v projednávané věci není natolik podstatné izolované posouzení jednotlivých skutečností, nebo provedení formalizovaného testu proporcionality, nýbrž spíše vyvažování jednotlivých práv dotčených osob a komplexní vyhodnocení všech relevantních skutečností. Proto i zdejší soud přistoupil k posouzení odůvodnění napadeného rozhodnutí a žalobních námitek komplexně a při zohlednění míry dotčení práv dotčené osoby. K tomu je nutno podotknout, že nejen soud, ale i správní orgány jsou v rámci své činnosti, zejména pak při výkladu jednotlivých ustanovení právního řádu, vázány základními ústavními principy, jako je princip rovnosti a nediskriminace. Stejně tak jsou povinny šetřit oprávněné zájmy dotčených osob (§ 2 odst. 3 správního řádu).
38. S ohledem na povahu informací, které správní spisy o dotčené osobě obsahují (tj. specifické informace týkající se oblasti zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti a zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách) se jeví žádost žalobce o plošné nahlížení do správních spisů za období sedmi let jako nepřiměřeně zasahující do práv dotčené osoby na ochranu jejího soukromí a osobnosti, obzvláště za situace, kdy dotčená osoba projevila nesouhlas s nahlížením a kdy informacemi potřebnými k probíhajícímu soudnímu řízení o neplatnost rozhodčího nálezu již disponoval, a to na základě sdělení Úřadu práce ze dne 28. 4. 2021, č. j. UPCR-BM-2021/167861-20100202. Stejně tak nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že v době vedení správního řízení již soudní řízení probíhalo, a proto žalobce mohl využít postupu dle § 128 o. s. ř. a vyžádat si prostřednictvím soudu konkrétní informace, které

mají význam pro dané řízení a rozhodnutí. Žalobce tedy měl k dispozici právní institut, prostřednictvím kterého mohl obdržet případné další, konkrétní informace potřebné pro vedení konkrétního soukromoprávního sporu, aniž by soukromí a osobnost dotčené osoby byly ohroženy plošným nahlížením do správních spisů. Nutno podotknout, že žádost žalobce o nahlížení do spisu nebyla zamítnuta čistě na základě odkazu na § 128 o. s. ř. Zamítnutí žádosti bylo výsledkem komplexního posouzení několika skutečností a možnost postupu dle § 128 o. s. ř. byla pouze jedním z dílčích důvodů. Soud proto nepřisvědčil žalobci ani v tom názoru, že postup navržený žalovaným je obcházením smyslu § 38 odst. 2 správního řádu.

39. Zájem dotčené osoby na ochraně natolik citlivých informací, jako jsou např. informace o její sociální situaci, značně převažuje nad právním zájmem žalobce na získání těchto informací pro účely vedení soudního sporu, obzvláště za situace, kdy takové informace již žalobci byly poskytnuty a kdy měl žalobce s ohledem na probíhající soudní řízení možnost využít jiných postupů. Při posuzování míry, ve které by bylo do práv dotčené osoby zasazeno, je třeba přihlídnout i k rozsahu nahlížení, který byl žalobcem požadován. Žádost o plošné nahlížení do správních spisů vedených s dotčenou osobou v rozsahu sedmi let považuje zdejší soud ve shodě se správními orgány za natolik výrazný zásah do práv dotčené osoby, že ani přiznaný právní zájem žalobce nemůže nad potřebou ochrany práv dotčené osoby převážet. Umožnění takového zásahu by bylo nejen v rozporu s právem na ochranu soukromí a osobnosti dotčené osoby, ale vůbec i v rozporu se základní lidskoprávní zásadou rovnosti v důstojnosti a právech. Plošným nahlížením žalobce do požadovaných spisů týkajících se dotčené osoby v průběhu sedmi let, by byla významně zasazena důstojnost dotčené osoby, neboť v takovém případě by citlivé informace týkající se zejména otázek sociálního zabezpečení byly žalobci a jeho zájmům tak říkájíc „vydány napospas“.
40. Lze tedy shrnout, že v posuzované věci nastaly tyto rozhodné skutečnosti: 1) správní spisy, do kterých žalobce žádal plošně nahlížet, obsahovaly specifické informace o dotčené osobě v oblasti státní sociální podpory, pomoci v hmotné nouzi, sociálních služeb a služeb zaměstnanosti; 2) dotčená osoba projevila nesouhlas s nahlížením žalobce do předmětných spisů; 3) informace, kterými žalobce odůvodňoval účel nahlížení do spisů, již byly žalobci poskytnuty; 4) s ohledem na probíhající občanskoprávní spor mohl žalobce využít jiných prostředků k získání konkrétních informací ze správních spisů týkajících se dotčené osoby, a to využitím postupu dle § 128 o. s. ř. Výše uvedené skutečnosti ve svém souhrnu vyhodnotil soud ve shodě se žalovaným tak, že naplňují důvody pro zamítnutí žádosti žalobce o nahlížení do spisu.
41. Dle názoru zdejšího soudu žalovaný správně dovodil, že žalobcem uvedený účel, kterého chtěl nahlížením do spisů dosáhnout (zjištění, zda dotčená osoba činila v letech 2015 – 2021 úkony a přebírala písemnosti), byl naplněn již tím, že žalobci byly poskytnuty informace o úkonech dotčené osoby v letech 2015 – 2019, resp. o jejím zastoupení od června 2019 a od února 2020 (sdělení Úřadu práce ze dne 28. 4. 2021, č. j. UPCR-BM-2021/167861-20100202). Žalobce tak informace o úkonech dotčené osoby a jejím zastoupení měl, přesto žádal plošné nahlížení do správních spisů za období sedmi let. Tento požadavek hodnotí zdejší soud ve shodě se žalovaným jako účelový a ve svém důsledku neoprávněně ohrožující práva dotčené osoby na ochranu jejího soukromí. Takové jednání žalobce nemůže požívat právní ochrany.
42. Pro úplnost soud uvádí, že správní řád výslovně neupravuje formu nahlížení do spisu v případě, že správní orgán shledá u části spisu kolizi právního zájmu žadatele o nahlížení do spisu s právem jiné osoby nebo veřejným zájmem. Podle rozsahu, v jakém nelze pro tyto

důvody z části umožnit nahlížení do spisu, přichází v úvahu několik způsobů, jak na jednu stranu ochránit práva jiné osoby či veřejný zájem a na stranu druhou zajistit právo žadatele na nahlížení do spisu. Jednou z možností je vyčlenění spisového materiálu, do něhož lze nahlížet. Jinou možností může být podle situace i zaslání výslovně požadovaných informací, zejména lze-li i u dílčích listin shledat, že v určité části převažuje ochrana práv dotčené osoby, zatímco u jiné části téže listiny naopak převažuje právní zájem žadatele. Právo činit si ze spisu výpisky, či pořizovat kopie dle § 38 odst. 4 správního řádu proto nutně (podle konkrétních okolností případu) nebrání správnímu orgánu v tom, aby žadateli zaslal sdělení, které bude obsahovat informace obsažené ve spise, které žadatel označil za nezbytné pro uplatňování jeho práv v jiném řízení. Smyslem daného ustanovení je umožnit žadateli, aby informace obsažené ve spise získal a zaznamenal trvalým způsobem tak, aby s nimi mohl dále disponovat. Pokud správní orgán žadateli zašle sdělení, které bude žadatelem výslovně požadované informace obsažené ve spise již trvale obsahovat, zcela jistě tím výše uvedený účel právní úpravy naplní. V situaci, kdy žalobci mohla být část informací ze správních spisů poskytnuta, se jeví jako vhodnější, aby Úřad práce žádost žalobce nezamítl zcela, ale toliko zčásti. V dané věci však byla procesní situace specifická, neboť žalobci již část požadovaných informací poskytnuta byla (sdělení Úřadu práce ze dne 28. 4. 2021, č. j. UPCR-BM-2021/167861-20100202), a tudíž nebyl objektivně dán důvod činit tak znovu. Zamítnutí žádosti žalobce zcela tedy nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť v té části, ve které by přicházelo v úvahu částečné nahlížení do spisu, již žalobci relevantní listiny poskytnuty byly, respektive relevantními informacemi disponoval.

43. Z listinných důkazů krajský soud provedl nad rámec správního spisu dokazování pouze sdělením Úřadu práce České republiky, Krajské pobočky v Brně, ze dne 4. 3. 2022 k žádosti V. K. o informace. Ve zbytku soud neshledal důvody pro doplnění dokazování. Žalobcem předložené důkazy lze rozdělit do několika okruhů.
44. První okruh listin směřoval k prokázání právního zájmu žalobce, který byl důvodem pro nahlížení do spisu. Jelikož právní zájem žalobce nebyl zpochybňován a důvodem pro zamítnutí žádosti o nahlížení do spisu byl závěr o nepřiměřeném zásahu do práv dotčené osoby, nebylo v řízení před soudem potřebné dále právní zájem žalobce prokazovat.
45. Druhý okruh listin směřoval k prokázání pochybení zaměstnanců prvostupňového orgánu, respektive jejich trestné činnosti, potažmo trestné činnosti třetích osob. Krajský soud dokazování těmito listinami neprováděl ze dvou důvodů. Prvním byla skutečnost, že dokazování by nemohlo vést k žalobcem tvrzenému závěru o tom, že skutečný důvod napadeného rozhodnutí byl jiný, než ten, který je v něm uveden. I kdyby se tvrzení žalobce zakládala na pravdě, z případné protiprávní činnosti zaměstnanců prvostupňového správního orgánu by nijak neplynula snaha druhostupňového orgánu tuto činnost krýt a zastírat tak důvod napadeného rozhodnutí. Předmětem soudního přezkumu bylo právě napadené rozhodnutí, přičemž k jednání samotného žalovaného se tvrzení o protiprávní činnosti nijak nevztahovala. Druhým důvodem byla skutečnost, že pokud by žalovaným uváděný důvod v soudním přezkumu obstál, k čemuž také došlo, nemohl by soud napadené rozhodnutí zrušit ani v případě, kdyby kromě tohoto zákonného důvodu existovaly také jiné (podle žalobce „skutečné“) pohnutky pro jeho vydání. Pokud by naopak v napadeném rozhodnutí uváděný důvod neobstál, bylo by to samo o sobě důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Zjišťování tvrzeného zástupného důvodu proto bylo zcela nadbytečné. Pro úplnost soud také uvádí, že údajná nelegální činnost nebyla žalobcem uváděna ani jako důvod pro nahlížení do spisu. Žalobce ostatně není v postavení strážce

objektivní zákonnosti či snad dokonce orgánu činného v trestním řízení, aby tvrzenou nelegální činnost vyšetřoval.

46. Třetí okruh listin směřoval k prokázání jednak tvrzené nejednotnosti postupu jednotlivých úřadů práce k žádostem o informace, jednak tvrzeného paušálního přístupu prvostupňového správního orgánu k žádostem o nahlížení do spisu. Co se týče prvního tvrzení, to se míjí s podstatou věci, neboť předmětem soudního přezkumu v této věci nebyla zákonnost postupu správních orgánů při vyřizování žádostí o informace. Pro druhé tvrzení byl stěžejní obsah shora uvedeného sdělení ze dne 4. 3. 2022. Ostatní listiny vypovídaly o přístupu jiných správních orgánů, a proto nebyly pro posouzení údajného paušálního přístupu prvostupňového správního orgánu relevantní.
47. Čtvrtý okruh listin se týkal tvrzeného nerespektování předchozích rozsudků krajského soudu vydaných v této věci. Jelikož se jednalo o skutečnosti, které nastaly až po vydání napadeného rozhodnutí, nemohl k nim soud přihlížet, a proto je ani nečinil předmětem dokazování.

VI. Shrnutí a náklady řízení

48. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji zamítl ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s.
49. O nákladech řízení o žalobě i kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., a to podle celkového úspěchu ve věci. Podle uvedeného ustanovení má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Kasační stížnost je nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Brno 15. ledna 2025

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu